

בש"פ 4495/21 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 4495/21

לפני: כבוד השופטת ע' ברון

המבקש: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בשם המבקש: עו"ד אבנר שמש; עו"ד שרון וקנין

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע מיום 19.6.2021 (כבוד השופט י' דנינו) ב-עבא"פ 25064-06-21, שבגדרה התקבל ערעור שהגיש המבקש על החלטת בית משפט השלום באשקלון מיום 6.6.2021 (כבוד השופט צ' פורר) ב-ת"פ 36415-03-21. בית משפט השלום הורה על איסור פרסום שמו של המבקש "עד החלטה שתתקבל לאחר שמיעת עדות המתלוננת", ואילו בית המשפט המחוזי התיר את פרסום שמו של המבקש או כל פרט מזהה לגביו. בית המשפט המחוזי הורה כי פסק דינו ייכנס לתוקף ביום 28.6.2021 בשעה 14:00, וזאת על מנת לאפשר למבקש לשקול השגה על פסק הדין. בד בבד עם הגשת בקשת רשות הערעור דן הוגשה בקשה לעיכוב ביצוע פרסום שמו של המבקש עד להכרעה בבקשה.

2. המבקש הוא רופא, וביום 11.3.2021 הוגש נגדו כתב אישום המייחס לו עבירה של מעשה מגונה במטופלת. עובר לכך, במסגרת הליך מעצר הימים, הורה בית משפט השלום באשדוד על איסור פרסום שמו של המבקש עד להחלטה אחרת שתינתן על ידי בית משפט מוסמך (מ"י 70287-07-20, 31.7.2020; כבוד השופט ח' נחמיאס). לאחר שהוגש כתב האישום, פנה המבקש לבית משפט השלום באשקלון בבקשה שיורה כי צו איסור הפרסום שניתן במסגרת

עמוד 1

הליך מעצר הימים ממשיך להתקיים. הבקשה הוגשה לנוכח הוראת סעיף 70(ה1)(1) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 (להלן: החוק), הקובע: "... הורה בית המשפט על איסור פרסום שמו של חשוד שטרם הוגשגדוכתבאישום, יפקעה איסור העגשתכתבהאישוםנגדהחשוד, אלאאםכנקבעביתהמשפטאחרת". ביום 11.5.2021, לאחר שנדרש לתגובת המשיבה, הורה בית משפט השלום באשקלון על ביטולו של צו איסור הפרסום.

המבקש הגיש ערעור על החלטה זו לבית המשפט המחוזי בבאר שבע, וטען כי היה על בית משפט השלום לקיים דיון טרם מתן החלטתו. בהסכמת המשיבה, ביום 19.5.2021 הורה בית המשפט המחוזי לבית משפט השלום באשקלון לערוך דיון בעניין צו איסור הפרסום בהשתתפות כלל הנוגעים בדבר (ע"פ 33079-05-21, כבוד השופט י' ליבדרו). ביום 6.6.2021 נערך דיון כאמור, ובסופו מצא בית משפט השלום באשקלון (ת"פ 36415-03-21, כבוד השופט צ' פורר) לשנות מהחלטתו הקודמת, כך שצו איסור הפרסום יוותר על כנו "עד החלטה שתתקבל לאחר שמיעת עדות המתלוננת". זאת, מהטעם ש"למעשה מעבר לעינו של הפרקליט שהגיש את כתב האישום לא נבחנו הראיות במסגרת שיפוטית". בית המשפט הוסיף כי "לאחר שמיעת עדות המתלוננת יהיו בידי ביהמ"ש הכלים הנחוצים לצורך קבלת החלטה מושכלת יותר".

3. על החלטה זו ערערה המשיבה לבית המשפט המחוזי. כאמור, ביום 19.6.2021 קיבל בית המשפט המחוזי את הערעור והתיר את פרסום שמו של המבקש או כל פרט מזהה לגביו. בית המשפט היה נכון לצאת מתוך הנחה שלפיה פרסום שמו של המבקש ופרטיו יפגעו בשמו הטוב, במשפחתו ובפרנסתו; ועם זאת צוין כי לא מדובר בנזקים החורגים מענייניהם של נאשמים אחרים. בית המשפט המחוזי עמד על כך שסעיף 70(ד) לחוק משמיע כי אין די בהוכחת פגיעה רגילה בפרטיותו של הנאשם על מנת לשקול איסור פרסום, אלא שיש צורך בהוכחת פגיעה חמורה. בית המשפט קבע כי המבקש לא עמד בנטל זה, וכי "ישום מכלול ההיבטים במקרה דנא מניע במובהק את נקודת האיזון לעבר העדפת האינטרס הציבורי שבפרסום שמו של [המבקש]". מכאן בקשת רשות הערעור שלפניי.

4. המבקש עומד על כך שבתקופה שחלפה בין מתן צו איסור הפרסום במסגרת הליך המעצר לבין הגשת כתב האישום, לא השתנתה התשתית הראייתית שהייתה מונחת לפני בית המשפט. הוא מוסיף כי כל שהשתנה הוא שפרקליט בחן את חומרי החקירה וסבר כי ישנו סיכוי סביר להרשעה. לשיטת המבקש, במצב דברים זה צו איסור הפרסום שניתן במסגרת הליך מעצר הימים אמור להישאר על כנו, וזאת על אף הוראת סעיף 70(ה1)(1) לחוק. המבקש מתאר את הפגיעה החמורה שתיגרם לו ולמשפחתו אם שמו יפורסם; ועוד נטען כי חומר הראיות "מתבסס על מילתה של המתלוננת אל מול מילתו של המבקש".

5. לאחר עיון בבקשה על נספחיה, הגעתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות אף מבלי להידרש לתגובת המשיבה.

כידוע, בקשת רשות ערעורב"גלגולשלישי" תיבחן לפיאמתמידהמצמצמת, כפישנקבעהבענייןחניוןחפיפה (רע"א 103/82 חניוןחפיפהב"עמנ' מצתאור (הדרחפיפה) בע"מ, פ"דלו(3) 123 (1982)). זוהיגםההלכההנוהגתבהליכיםפליליים (בש"פ 4451/20 מחיסין' מדינת ישראל, פסקה 5 (9.7.2020)). רשותערעוריתנתןבמקריםשבמהםמתעוררתשאלהבעלתחשיבותעקרוניתהחורגתמענייניםהפרטנישל הצדדים, אוכאשרמתקיימותנסיבותייחודיותהמצדיקותהתערבות (ראומינירבים: בש"פ 3210/21 קראעין' מדינת ישראל, פסקה 5 (24.5.2021); בש"פ 8684/19 מוגנדף' מדינת ישראל, פסקה 7 (6.1.2020)). המקרה דנן אינו נופל לגדר חריגים אלה, כפי שיבואר להלן; ויצוין כי העובדה שבית משפט השלום ובית המשפט המחוזי הגיעו למסקנות שונות אינה

מצדיקה כשלעצמה מתן רשות ערעור (בש"פ 3324/21 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (13.5.2021)).

6. כידוע, פרסום שמותיהם של חשודים ונאשמים נובע מעיקרון פומביות הדיון. כפי שעולה מסעיף 70 לחוק, הכלל הוא פרסום שמו של הנאשם, ואיסור פרסום הוא החריג. בהתאם לכך קבע בית משפט זה כי החריגים לכלל פומביות הדיון יפורשו בצמצום; ועוד נקבע כי על מנת לגבור על כלל זה, על הנאשם להראות כי פרסום שמו יוביל לפגיעה חמורה העולה על זו הנגרמת לכל נאשם באופן מובנה כתוצאה מניהול הליך פלילי נגדו (וראו מיני רבים: בש"פ 197/12 חדד נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (16.2.2012) (להלן: עניין חדד); בש"פ 1262/19 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקאות 7-8 (27.2.2019)). בית המשפט המחוזי מצא כי אמת מידה זו אינה מתקיימת בעניינו. איני מוצאת שנפל פגם בהחלטתו זו, לא כל שכן כזה המצדיק התערבות "בגלגול שלישי". כפי שציין בית המשפט המחוזי, ברי כי חשיפת שמו של המבקש תגרום לפגיעה בו. זהו מצב הדברים כל אימת שנחשף שמו של חשוד או נאשם בפלילים, ואיני מקילה בכך ראש. עם זאת, אין סיבה לסבור כי הפגיעה שעתידה להיגרם למבקש ולמשפחתו חורגת מהפגיעה בפרטיות, בעיסוק ובשם הטוב הנגרמת לנאשמים אחרים בפלילים.

המבקש טוען כי התשתית הראייתית המונחת לפני בית המשפט לא השתנתה מאז ההחלטה על איסור הפרסום במסגרת הליך מעצר הימים, וכי מסיבה זו היה על בית המשפט להותיר את צו איסור הפרסום על כנו. דינה של טענה זו להידחות. כפי שעולה מהוראת סעיף 70(ה1)(1) לחוק, בבואו של בית המשפט להכריע בעניין איסור פרסום שמו של נאשם לאחר הגשת כתב אישום, הוא אינו מחויב להחלטה שהתקבלה בעניין איסור הפרסום במסגרת הליך מעצר הימים; ושלא כטענת המבקש, אין בעובדה שלא נתבקש לעוצרו עד לתום ההליכים נגדו כדי לשנות מכך.

7. אף אין בידי לקבל את גישת בית משפט השלום שלפיה יש להותיר את צו איסור הפרסום על כנו עד לאחר שמיעת עדות המתלוננת, וזאת משני טעמים. הטעם הראשון נעוץ בחשיבותו של עיקרון פומביות הדיון ולהלכה שלפיה יש לפרש את החריגים לעיקרון זה בצמצום. כבר נפסק כי לנוכח שיקולים אלה "משעה שהוגש כתב אישום אין מקום להידרש, כעניין של מדיניות שיפוטית... לבחינת עוצמת הראיות בכל מקרה ומקרה כפי שנעשה בדבר לצורך מעצרו של הנאשם עד תום ההליכים" (בש"פ 2211/15 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (14.4.2015); וראו גם עניין חדד, פסקה 14). על הטעם השני עמד בית המשפט המחוזי, בציינו כי לא ניתן להלום מצב שבו "בעיצומו של ההליך הפלילי, עוד בטרם יישמעו כלל העדויות ובוודאי טרם תיפרס יריעת ההגנה, ביהמ"ש יזקק לפרט עמדתו הלכאורית ביחס לעדותה ומהימנותה של המתלוננת לצורך הכרעה בשאלת איסור הפרסום". כפי שציין בית המשפט המחוזי, הדבר מנוגד לרציונלים העומדים בבסיסן של הוראות סדר הדין הפלילי, והקושי הטמון בכך ברור על פניו.

8. סוף דבר, הבקשה נדחית. בהינתן התוצאה השאלה ההגעת, הבקשה לעיכוב ביצוע מתייתרת.

ניתנה היום, י"ז בתמוז התשפ"א (27.6.2021).

ש ו פ ט ת

